

Arrest

nr. 293 435 van 29 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2023 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 3 oktober 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 19 oktober 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 februari 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 20 oktober 2022.

1.3. Op 30 januari 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, L.(...) F.(...) O.(...) P.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent niet politiek actief. U bent geboren in Cali op (...) 1995. Daar bleef u ook wonen tot u in Medellín aan de politie school ging studeren. Eens u was afgestudeerd, keerde u terug naar Cali. U begon er op 15 januari 2016 te werken bij de politie als patrullera (inspecteur). Dat betekent dat u in een bepaald deel van de stad de interventies voor uw rekening nam. Tijdens uw loopbaan werd u onderscheiden en kreeg u eretekens.

Begin 2021 hoorde en zag u dat sommige van uw collega's misbruik maakten van hun functie, bijvoorbeeld door zich te laten omkopen opdat ze bepaalde overtredingen niet zouden verbaliseren. U maakte deze informatie mondeling over aan uw hiërarchische overste, die er verder niets mee deed.

Op 28 april 2021 moest u mee instaan voor de ordehandhaving tijdens de paro nacional (nationale staking tegen het beleid van de Colombiaanse regering). Aan het begin van de dag ging het om vredevolle manifestaties en werden hooguit enkele beledigingen naar u geworpen, maar in de loop van de namiddag kwamen er steeds meer gemaskerde figuren opduiken die duidelijk kwade bedoelingen hadden. Net als elders in de stad en over heel Colombia hadden deze delinquenten het gemunt op de buurtkantoren van de politie, die ze vandaliseerden en bestookten met molotovcocktails. Gewapend met een matras en gesteund door de mobiele eenheden en het waterkanon van de antioproerpolitie konden jullie deze eerste dag de situatie beheersen.

De volgende dag, 29 april 2021, begon op eenzelfde manier: jullie moesten de openbare orde bewaken en de manifestanten riepen jullie als zichtbare aanwezigheid van het staatsgezag van alles toe, maar gebruikten aanvankelijk geen geweld. Na de middag kwamen er opnieuw gemaskerde onruststokers opdagen. Zij bekogelden jullie met stenen en andere voorwerpen, vernielden de aanwezige camera's en stichtten brand. Toen ze jullie bestormden konden jullie de menigte niet langer terugdringen. Een van uw collega's werd getroffen door een steen en ging neer. U wist deze collega naar binnen in het buurtkantoor te slepen, waar u eerste zorgen toediende. De meeste van uw collega's hadden zich samen met u in het buurtkantoor verschanst, maar onder het aanhoudende geweld begonnen de ruiten het te begeven. Aan de binnenkomende rook merkte u ook dat men aan de buitenkant van het gebouw met brandversnellers probeerde het gebouw in lichterlaaie te steken. Omdat u niet langer veilig was als u binnen bleef, moest u wel naar buiten, waar u werd opgewacht door de agressieve menigte. Zij begonnen u te slaan en te schoppen. Uw uniform en uw kleren werden verscheurd en uw intieme delen werden betast. Omdat u zelf aan het roepen was en uw belagers aan het juichen waren om wat zij kennelijk als een overwinning beschouwden, merkte de terugtrekkende politie dat er iets aan de hand was. Enkele politieagenten met oproerschilden wisten zich een weg tot bij u te banen. Hoewel u aanvankelijk te versuft was om snel te kunnen reageren, konden jullie vervolgens aan de meute ontkomen. Uw collega's van de politie voerden u af naar het ziekenhuis, waar u werd verzorgd.

Later hebt u ontdekt dat deze gebeurtenissen kaderden in een bewuste strategie van criminele groeperingen om het openbare gezag te ondermijnen door politiepersoneel en gebouwen van de overheid aan te vallen, en blokkades op te richten in en rond de stad. U kon in deze hectische dagen ook niet terugkeren naar huis, want ook buiten hun dienst liepen politieagenten het risico dat ze zouden worden aangevallen en in elkaar geslagen of vermoord. Zolang de onlusten duurden, durfde u dan ook niet naar huis te gaan.

Op instructie van de bevelhebbers werd u zo kort mogelijk medisch ongeschikt verklaard voor de dienst. De Colombiaanse politie had immers iedereen nodig om te proberen de situatie de baas te worden. Na twee dagen, terwijl u nog altijd bont en blauw was en door het opgelopen trauma niet rustig kon slapen, moest u eigenlijk alweer aan het werk gaan. De buurten waarin de buurtkantoren reeds vernield waren, zoals de post waaruit u nipt was ontsnapt en waar uw spullen mee in vlammen opgegaan waren, werden opgegeven door de overheid. Deze situatie sleepte maanden aan, en al die tijd kon u niet naar huis. U voelde zich geïsoleerd door een bepaald segment van de bevolking en geminacht door uw eigen oversten. Psychologische bijstand na wat er u was overkomen kreeg u niet. Toen u hoorde dat u zou worden overgeplaatst naar een dorp op het onveilige platteland van het departement Valle de Cauca besloot u, net als vele anderen, om ontslag te nemen uit de politie. Het duurde dan een maand vooraleer u bevestiging kreeg dat uw ontslag werd aanvaard, een periode die u zo zwaar viel dat u zelfmoordgedachten kreeg. Op 13 augustus 2021 werd officieel bevestigd dat u niet langer in actieve dienst was bij de politie.

U verliet Colombia op 02 oktober 2021 en kwam de volgende dag aan in Madrid, van waar u verder reisde naar België. Op 03 oktober 2021 kwam u in België aan en op 19 oktober 2021 diende bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia dat u zou worden vermoord door gewapende groeperingen.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw Colombiaans paspoort, een kopie van een tewerkstellingsattest van de politie met bijhorende vertaling, een kopie van een overzicht van uw loopbaan bij de politie met bijhorende vertaling, een kopie van de bevestiging dat u niet meer in actieve dienst bent met bijhorende vertaling, een kopie van de klacht die u in Colombia hebt neergelegd met bijhorende vertaling, een kopie van een attest van uw psycholoog, een kopie van een krantenartikel over het geweld, en een USB-stick met daarop foto's en videobeelden van de rellen, van de nasleep daarvan, en van de verwondingen die u daarbij hebt opgelopen, alsook enkele mediaberichten over deze gebeurtenis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U stelt weliswaar dat u tot op heden worstelt met de nasleep van wat u in Colombia is overkomen (CGVS, p.11) en legt ook een attest neer van psychologische begeleiding in België (CGVS, p.4,14), maar acht uzelf in staat om op volwaardige manier deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud (DVZ, Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden DVZ; CGVS, p.3) en bleek tijdens het gehoor inderdaad in staat om de vragen te begrijpen en uw antwoorden erop te formuleren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats moet duidelijk worden gesteld dat het CGVS betwist noch ontkent dat u als patrollera hebt gewerkt bij de politie van Cali. Evenmin wordt in twijfel getrokken dat u op 29 april 2021 slachtoffer bent geworden van geweld. Deze betreurenswaardige gebeurtenissen speelden zich evenwel in een specifieke context, met andere woorden op een bepaalde plaats en ogenblik en tijdens de uitoefening van uw ambt. U verklaart immers zelf dat u door malafide personen die zich onder de betogers mengden werd gevisieerd omdat u als geüniformeerde politieagente beschouwd werd als een vertegenwoordiger van het staatsgezag (CGVS, p.9,14). Dat u gewond raakte wanneer u probeerde de orde te herstellen tijdens rellen is een beroepsrisico, en geen daad van vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 1951. Uit uw verklaringen (CGVS, p.8-14,19) blijkt duidelijk dat u geen persoonlijke of individuele bedreigingen of feiten inroept die in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk zouden maken.

U ontkent ook helemaal niet dat u inmiddels geen deel meer uitmaakt van de politie, maar baseert uw vrees voor de gewapende groepen in Colombia op uw profiel als ex-politiemedewerker en ex-ambtenaar van de Colombiaanse staat (CGVS, p.17). Desgevraagd verduidelijkt u dat u geen concrete reden hebt om te denken dat er momenteel iemand naar u op zoek is in Colombia (CGVS, p.17) en dat u evenveel risico loopt als iedere andere voormalige werknemer van de Colombiaanse politie (CGVS, p.17). U beroept zich met andere woorden op de algemene situatie in uw herkomstland (CGVS, p.17). Een dergelijk vage en hypothetische vrees voor niet nader genoemde gewapende groeperingen kan niet dienstig worden ingeroepen om een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade op te baseren. Daar waar er begrip kan worden opgebracht voor uw angst dat u ook buiten uw diensturen kon aangevallen door criminele elementen die misbruik maakten van de rellen om politiepersoneel te viseren (CGVS, p.12,13), moet anderzijds worden vastgesteld dat ook deze vrees was gebonden aan de onlusten in Cali in 2021. U zegt immers zelf dat u, eens de rust was teruggekeerd, gewoon kon terugkeren naar uw woonplaats en dat u daar probleemloos kon verblijven (CGVS, p.20) totdat u Colombia hebt verlaten op 02 oktober 2021. Dat u dus nog maandenlang op hetzelfde adres hebt gewoond zonder enig incident, maakt duidelijk dat u geen concrete vrees diende te koesteren.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande motivering niet ombuigen. Uw paspoort bewijst uw identiteit en nationaliteit, zaken die in deze beslissing niet ter discussie staan. De overige stukken

bevestigen uw loopbaan bij de politie, de gebeurtenissen van 28 en 29 april 2021, en de gevolgen ervan die zoals gezegd niet worden betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij belofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische)

activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster benadrukt dat zij tijdens het uitvoeren van haar werk bij de politie het slachtoffer is geworden van geweld door een menigte, ook van seksueel geweld. Verzoekster wijst erop dat zij hierdoor een trauma heeft opgelopen, hetgeen niet ernstig werd genomen door de Colombiaanse autoriteiten, en waardoor zij haar land van herkomst diende te ontvluchten. Verzoekster verwijst in dit verband naar diverse rapporten en een arrest van de Raad. Verzoekster meent dat het feit dat zij een vrouw is een zeer belangrijk element uitmaakt en voert aan dat uit informatie blijkt dat er nog zeer veel geweld wordt gepleegd jegens vrouwen, alsook dat veel gevallen van seksueel geweld niet worden gemeld.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om het dossier terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er wordt niet betwist, noch ontkend dat verzoekster als *patrullera* heeft gewerkt bij de politie van Cali, noch dat zij op 29 april 2021 het slachtoffer is geworden van geweld. Deze betreuzenswaardige gebeurtenissen speelden zich evenwel af in een specifieke context – op een bepaalde plaats, ogenblik en tijdens de uitoefening van haar ambt – en maakt geen daad van vervolging uit; uit verzoeksters verklaringen blijkt duidelijk dat zij geen persoonlijke en individuele bedreigingen of feiten inroept in haar hoofde;

(ii) in zoverre verzoekster haar vrees voor de gewapende groepen in Colombia baseert op haar profiel van ex-politiemedewerker en ex-medewerker van de Colombiaanse staat, blijkt uit haar verklaringen dat zij aangeeft geen concrete reden te hebben om te denken dat er momenteel iemand naar haar op zoek is in Colombia, dat zij evenveel risico loopt als iedere andere voormalige werknemer van de Colombiaanse politie en beroept zij zich met andere woorden op de algemene situatie in haar herkomstland; er dient

evenwel te worden opgemerkt dat verzoeksters vrees was gebonden aan de onlusten in Cali in 2021, te meer daar verzoekster zelf zegt dat – eens de rust was teruggekeerd – zij gewoon kon terugkeren naar haar woonplaats en daar probleemloos enkele maanden kon verblijven voor haar vertrek uit Colombia; (iii) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen; (iv) er bestaat voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoekster, geen bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing geoordeeld als volgt:

“U stelt weliswaar dat u tot op heden worstelt met de nasleep van wat u in Colombia is overkomen (CGVS, p.11) en legt ook een attest neer van psychologische begeleiding in België (CGVS, p.4,14), maar acht uzelf in staat om op volwaardige manier deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud (DVZ, Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden DVZ; CGVS, p.3) en bleek tijdens het gehoor inderdaad in staat om de vragen te begrijpen en uw antwoorden erop te formuleren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster voert in het verzoekschrift geen concrete elementen aan tegen voormelde motieven, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster verklaart als lid van de *patrullera* tijdens de gevechten op 29 april 2021 (in het kader van de nationale stakingen tegen het beleid van de Colombiaanse regering) het slachtoffer te zijn geworden van geweld veroorzaakt door de agressieve massa. Bij een terugkeer vreest verzoekster vermoord te worden door gewapende groeperingen omwille van haar profiel als ex-politiemedewerker of ex-ambtenaar van het Colombiaanse regime.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen persoonlijke of individuele bedreigingen of feiten inroept die in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk zouden maken, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het verwijzen naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op haar persoon, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift nog aanvoert dat zij door de gebeurtenissen in Colombia een trauma heeft opgelopen, hetgeen niet ernstig werd genomen door de Colombiaanse autoriteiten, en

zij daardoor haar land van herkomst diende te ontvluchten, dient er vooreerst op gewezen dat – daargelaten de vaststelling dat het psychologisch attest is opgesteld op basis van één ontmoeting tussen verzoekster en de psycholoog op 11 mei 2022 (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 6; CGVS, p. 14) – in het psychologisch attest, en dit slechts op algemene wijze, wordt opgemerkt dat verzoekster lijdt aan posttraumatisch stresssyndroom en een psychologische begeleiding aangewezen lijkt. In het attest wordt evenwel geen uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoeksters psychologische problemen. Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haar hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Hoewel verzoekster verklaart dat zij in Colombia aan de politie gevraagd heeft om zo snel mogelijk psychologische bijstand te verkrijgen na de gebeurtenissen in april 2021 doch haar verlof zo kort mogelijk werd gehouden omdat de politiediensten geen krachten konden missen (administratief dossier, CGVS, p. 11), kan hieruit niet zonder meer worden afgeleid dat verzoekster buiten deze context van de onrust in Cali in 2021 en/of via andere kanalen, geen beroep zou kunnen doen op psychologische bijstand. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Verzoekster voert in het verzoekschrift ten slotte aan dat het feit dat zij een vrouw is een zeer belangrijk element uitmaakt en betoogt dat uit informatie blijkt dat er nog zeer veel geweld wordt gepleegd jegens vrouwen, alsook dat veel gevallen van seksueel geweld niet worden gemeld. De Raad benadrukt dat het louter verwijzen naar het profiel van vrouw zijn en het citeren van algemene landeninformatie – waaruit overigens blijkt dat er in Colombia in het algemeen meerdere instanties zijn waar men als slachtoffer van bijvoorbeeld huiselijk geweld een klacht kan indienen en dat Colombia over een sterk wetgevend kader beschikt om geweld tegen vrouwen aan te pakken – op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Deze vrees dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft daartoe in gebreke. Bovendien komt uit verzoeksters verklaringen naar voor dat zij haar vrees voor vervolging koppelt aan haar profiel als ex-politiemedewerker en zij inschat dat zij evenveel risico loopt als iedere andere voormalige werknemer van de Colombiaanse politie (administratief dossier, CGVS, p. 17) en blijkt dat deze vrees gebonden was aan de onrust in Cali in 2021. Dit blijkt eens te meer uit de vaststelling dat verzoekster, nadat de rust terugkeerde, kon terugkeren naar haar woonplaats en daar zonder enige problemen heeft verbleven tot haar vertrek uit Colombia op 2 oktober 2021 (administratief dossier, CGVS, p. 19-20).

De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de pertinente motivering onverminderd overeind, wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

2.3.6.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular* (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

De confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 22 september 2022 komt duidelijk naar voren dat het geweldniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in

Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoeksters verklaringen over haar herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de grootstad Cali, hoofdstad van het departement Valle del Cauca, worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie, blijkt dat geweld alomtegenwoordig is in Cali, dat geldt als één van de meest gewelddadige steden in Colombia (COI Focus 27 september 2022, p. 39-40). Er is echter in deze stad geen sprake van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Dit neemt niet weg dat het geweld in de stad Cali wordt beïnvloed door het gewapend conflict op het platteland in de departement Valle del Cauca. In de mate dat het geweld in Cali daaraan is gelieerd, betreft het onder meer politiek geïnspireerd geweld, zoals moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren. Tevens wordt de veiligheidssituatie in grootsteden zoals Cali gekenmerkt door gemeenschappelijk crimineel geweld vanwege lokale bendes en georganiseerde misdaadgroepen, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Hieruit blijkt dat het aanwezige geweld in de stad Cali, hoe wijdverspreid ook, in wezen geïndividualiseerd en doelgericht van aard is. Het hoge aantal moorden in de stad Cali is dan ook voornamelijk het gevolg van geweld dat duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F.

en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in Cali sprake is van zulk willekeurig geweld. Verder zijn er geen aanwijzingen dat het geweld in Cali leidt tot interne ontheemding.

De Raad besluit dat het aanwezige geweld in Cali niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Het crimineel, 'politiek' en politioneel geweld dat de situatie in Cali zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de grootstad Cali, in het departement Valle del Cauca is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET